

Sygn. akt II W 2538/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu - Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Bogumiła Dzieciołowska

Protokolant: Ewelina Fabińska

przy udziale oskarżyciela - -----

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 r.

sprawy przeciwko

A. M.,

s. M. i W. z d. A., urodz. (...) w I., zam. (...)-(...) I., W. 12B, PESEL (...)

obwinionemu o to, że:

w dniu 27 lipca 2015 r. około godz. 9:05 w G. przy ul. (...), podczas prowadzonych czynności wyjaśniających stwierdzono, że będąc właścicielem pojazdu marki S. o nr rej. (...), wbrew obowiązкови, nie wskazał osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 7 stycznia 2015 r. o godz. 16:23 w G. na ul. (...), gdzie zostało popełnione wykroczenie w ruchu drogowym, polegające na przekroczeniu dozwolonej prędkości jazdy o 26 km/h, **tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw**

orzekł:

1. obwinionego A. M. uniewinnia od zarzucanego mu czynu;
2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 2538/15

UZASADNIENIE

A. M. jest właścicielem samochodu S. o nr rej. (...).

/dowód: informacja z bazy (...) k. 5- 6./

W dniu 7 stycznia 2015 r. A. M. podróżował swoim samochodem wraz z rodziną. W trakcie trasy pojazdem kierowali na zmianę A. M. i jego syn P. M..

/dowód: wyjaśnienia obwinionego – k. 33v./

O godz. 16:23 kierujący samochodem S. o nr rej. (...) jadąc ulicą (...) w G. przekroczył dozwoloną prędkość na obszarze zabudowanym o 26km/h.

Przekroczenie prędkości zarejestrował fotoradar (...) pozostający w dyspozycji Straży Miejskiej w G., który posiadał świadectwo legalizacji.

/dowody: raport z fotoradaru – k. 3, fotografia zapisana na płycie CD – k. 36, wydruk fotografii – k. 25, kopia świadectwa legalizacji ponownej – k. 3./

A. M. nie pamiętał, kto prowadził pojazd w czasie, gdy doszło do popełnienia wykroczenia.

/dowód: wyjaśnienia obwinionego – k. 33v./

A. M. ma 42 lata, mieszka w miejscowości W.. Legitymuje się wykształceniem średnim, z zawodu jest technikiem elektromechanikiem i technikiem informatykiem. Uzyskuje dochód w kwocie ok. 2300 zł netto. Jest żonaty, na utrzymaniu ma troje dzieci.

/dowód: dane osobopoznawcze – k. 33./

A. M. nie przyznał się do zarzucanego mu wykroczenia.

W swych wyjaśnieniach wskazał, iż w samochodzie znajdowało się kilka osób, bowiem jechał z żoną i synami. Wskazał, iż oprócz niego, kierował jeszcze syn P.. Dodał, iż zmieniali się w G. i nie jest w stanie powiedzieć, kto akurat z nich prowadził w tym mieście.

Ponadto w swych wyjaśnieniach obwiniony powtórzył sformułowania zawarte we wcześniejszych pismach.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, oceniając je jako wewnętrznie spójne i logiczne. W szczególności sąd uznał, iż na prawdzie polegały jego zapewnienia, że nie pamiętał, czy w czasie popełnienia wykroczenia samochód prowadził on sam czy też syn, gdyż w tym zakresie były one stanowcze, a ponadto sąd nie dysponował żadnymi dowodami przeciwnymi, bowiem fotografia z fotoradaru, która zarejestrowała wykroczenie, nie pozwalała na identyfikację kierowcy.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy w postaci kopii raportu z fotoradaru, świadectwa legalizacji fotoradaru, informacji z bazy (...), fotografii z fotoradaru zapisanej na płycie CD, ponieważ zostały pozyskane w sposób rzetelny, zgodnie z obowiązującą procedurą i nie znajdując powodów do kwestionowania ich autentyczności. Nie kwestionowały ich również strony obecne podczas rozprawy, wyrażając zgodę na ich ujawnienie bez odczytywania w trybie art. 76 kpsw.

A. M. został obwiniony o czyn polegający na tym, że w dniu 27 lipca 2015 r. ok. godz. 9:05 w G. przy ul. (...) podczas prowadzonych czynności wyjaśniających stwierdzono, że będąc właścicielem pojazdu marki S. o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie wskazał osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 7 stycznia 2015 r. o godz. 16:23 w G. na ul. (...), gdzie zostało popełnione wykroczenie w ruchu drogowym polegające na przekroczeniu dozwolonej prędkości jazdy o 26 km/h, tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Przystępując do rozważań prawnych, w pierwszej kolejności należało odnieść się do sformułowanych przez obwinionego zarzutów dotyczących uchybień proceduralnych, uprawnień Straży Miejskiej do kierowania wniosków o ukaranie za wykroczenie z art. 96 § 3 kw, które w ocenie sądu zostały zaczerpnięte z gotowych wzorów dostępnych szeroko w Internecie, a które zdaniem sądu pozbawione są słuszności.

Uprawnienie Straży Miejskiej do kierowania wniosków o ukaranie za wykroczenie z art. 96 § 3 kw do dnia 1 stycznia 2016 r. nie budziło żadnych wątpliwości sądu i znajdowało oparcie w orzecznictwie. W szczególności Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt I KZP 16/14 (zasada prawna) stwierdził, iż na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395 z późn. zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń.

Dalej sąd zważył, iż z dniem 1 stycznia 2016 r. wraz z wejściem w życie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz ustawy o strażach gminnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1335), które odbierają strażom gminnym (miejskim) uprawnienia do kontroli ruchu drogowego z wykorzystaniem urządzeń rejestrujących, Straż Miejska utraciła również uprawnienia oskarżycielskie w tych sprawach. Nadmienić można, iż stanowisko o utracie uprawnień oskarżycielskich przez SM jest prezentowane również przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji (Informacja o ocenie stanu prawnego w związku z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 2016 r. ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz ustawy o strażach gminnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1335) – tekst zamieszczony na <http://www.krksmg.pl/wazne-informacja-o-ocenie-stanu-prawnego-w-zwiazku-z-wejsciem-w-zycie-w-dniu-1-stycznia-2016-r-ustawy-z-dnia-24-lipca-2015-r-o-zmianie-ustawy-prawo-o-1435,art.html>, dostęp 18 marca 2016 r.).

W ocenie sądu nie oznacza to jednak, iż sprawy zainicjowane wnioskiem u ukaranie autorstwa Straży Miejskiej winny zakończyć się umorzeniem, bowiem skoro Straż Miejska skierowała wniosek o ukaranie do sądu do dnia 1 stycznia 2016 r., to został on złożony skutecznie przez uprawnionego oskarżyciela. Otóż przepisy ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz ustawy o strażach gminnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1335) nie zawierają żadnych przepisów przejściowych w zakresie dotyczącym uprawnień oskarżycielskich w sprawach zainicjowanych przez Straż Miejską. W tej sytuacji odwołać należało się do ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. Nr 106, poz. 1149), które regulują kwestię przepisów obowiązujących w sytuacji zmian proceduralnych. Przepisy tej ustawy wprowadziły zasadę stosowania w sprawach o wykroczenia ustawy nowej (art. 13), przy jednoczesnym zachowaniu skuteczności czynności procesowych dokonanych na podstawie unormowań dotychczas obowiązujących (art. 10). W konsekwencji owa zmian legislacyjna z dnia 1 stycznia 2016 r. spowodowała jedynie, iż od tego dnia organem uprawnionym do popierania przed sądem wniosków o ukaranie złożonych przez tą datą przez Straż Miejską jest Policja i dlatego to ten organ był zawiadamiany o terminach rozprawy w niniejszej sprawie.

Wreszcie w ocenie sądu bynajmniej w tej sytuacji nie znajdzie zastosowania również art. 2 kw, co jest szeroko forsowane w internetowych wzorach. Art. 2 kw został umieszczony w Kodeksie wykroczeń i dotyczy zmian o charakterze materialnoprawnym, a nie proceduralnym. Zmiana przepisów z dniem 1 stycznia 2016 r. nie spowodowała bynajmniej, iż czyn polegający na niewskazaniu przez osobę zobowiązaną, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania, nie jest już zabroniony pod groźbą kary bądź też jest zagrożony sankcją łagodniejszą, a właśnie w takich sytuacjach zastosowanie znalazłby art. 2 kw. Jeszcze raz podkreślić trzeba, iż zdaniem sądu w przypadku zmian proceduralnych przy braku przepisów przejściowych wprowadzających te zmiany, odwołać należało się do przepisów wprowadzających Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Konkludując zatem powyższe rozważania, stwierdzić należało, iż w niniejszej sprawie nie zaistniała negatywna przesłanka w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Dalej sąd zważył, iż w istocie Trybunał Konstytucyjny wskazywał na nieprawidłowość postępowania organów prowadzących postępowanie wyjaśniające polegającą nie kierowaniu do właściciela pojazdu alternatywnego żądania przyjęcia mandatu karnego za ujawnione wykroczenie lub wskazania innej osoby, która miałaby ponieść taką odpowiedzialność (por. wyrok TK z dnia 30 września 2015 r., sygn. K 3/13, publ. OTK-A 2015/8/125, Dz.U.2015/1557). Niemniej jednak wszystkie te uchybienia dotyczyły wstępnego etapu postępowania wyjaśniającego i zostały sanowane jeszcze w jego toku. A. M. uzyskał status osoby podejrzewanej o popełnienie wykroczenia, a następnie obwinionego, był pouczone o prawach i obowiązkach związanych z tym statusem. Z pewnością zaś uchybienia te nie miały wpływu na treść zapadłego w sprawie orzeczenia.

Wreszcie przechodząc do merytorycznej oceny zachowania A. M. sąd zważył, iż stosownie do treści art. 96 § 3 kw oraz art. 78 ust. 4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym posiadacz pojazdu naraża się na odpowiedzialność wykroczeniową w sytuacji, gdy nie wskaże, komu powierzył pojazd do używania lub kierowania i nie przedstawi dowodu pojazd był użyty

wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt P 27/13, publ. OTK-A 2014/3/30, Dz.U.2014/375).

Niemniej jednak w niniejszej sprawie zaistniała sytuacja, w której A. M. wskazał, iż kierującym pojazdem był on lub syn, jednakże nie był w stanie stwierdzić, który nich kierował pojazdem w chwili, gdy popełniono wykroczenie polegające na przekroczeniu prędkości. Jednocześnie z uwagi na okoliczność, iż zdjęcie z fotoradaru nie pozwalało na identyfikację kierowcy, to nie sposób ustalić, kto wówczas w istocie prowadził pojazd. W tej sytuacji, skoro istnieje możliwość, iż to A. M. był sprawcą wykroczenia polegającego na przekroczeniu prędkości, to nie może od ponosić odpowiedzialności za wykroczenie polegające na niewskazaniu osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania.

W konsekwencji sąd uniewinnił obwinionego od zarzucanego mu czynu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpsw, obciążając nimi Skarb Państwa.